

„Řada literátů, kteří odešli, byla jediným mostem, jenž spojoval komunistickou stranu s veřejností. Ostatní kontakt vedení se členstvem byl již dávno ztracen. Nyní je spálen poslední přechod...“. A tak dále: Takhle píše Právo lidu. Nuže: fakta proti frázím. Fakta o tom, jak sedm spisovatelů „udržovalo kontakt vedení s členstvem“. Ivan Olbracht nebyl od roku 1925 jako referent na jediné veřejné či členské schůzi. Každé delegování na dělnické schůze zásadně odmítal a soudruzi, kteří měli na starosti přidělování schůzí, vědí, jak při tom dovedl být hrubý. Svě zdráhání odůvodňoval zdravotním stavem, jenž mu zakazuje mluvit. Uvidíme, jestli se při schůzích likvidátorů tento zdravotní stav zlepší. — Marie Majerová nebyla na politické dělnické schůzi leta. — Jaroslav Seifert, kterému nikdo nemůže vyčítat, že by rozuměl politice, nechodil na schůze vůbec. Kontakt vedení s členstvem udržoval stylizováním inzerátů pro Komunistické knihkupectví. (Práce, jež je velmi užitečná a záslužná, jako každá jiná poctivá práce, ale na níž kontakt vedení s masami jistě nezávisí.) St. K. Neumann a V. Vančura se už dávno sami vyřadili z jakékoli stranické práce. Podpis projevu proti straně byl po řadě let jejich první politickou prací. — Josef Hora ze jmenovaných jediný tu a tam — tak jednou za dva, tři měsíce — přednášel v některé dělnické schůzi o kulturních otázkách a o Sovětském svazu. Sečteme-li činnost celé sedmy, shledáme, že jediný člen polbyra má za týden více styků s masami a členstvem, než všech sedm literátů za 10 let. Poněvadž Právo lidu úvahu, z níž jsme citovali, nadepisuje: „Sděluje se nám z komunistických kruhů“, musíme podotknout, že pánové ze spisovatelské sedmy by měli mít přece trochu více sebekritiky.

(*Rudé právo*)

Již poněkolkáté, leč tentokráte zvláště radostně, zní po vlastech československých, či lépe v novinách pravolevých směrů, vítězný hlahol, že komunistická strana československá je v koncích, že se rozpadává. „Masy“ ji opouštějí, vzdělaný český dělník prohlíží, že jediná jeho spása je u stran státo- tvorných, a tak konec komunistů je neodvratný. Tak slyšíme, a vždy stejně, vždycky po určité době, jakmile se v této straně něco šustne. Stačí, aby se dva tři lidé se stranou rozešli, a už se hlásá, že je s ní amen. Tak veliká je touha a tak vroucí přání, aby tomu tak bylo. Tentokráte pak jávalo se takto zvláště silně, neboť teď už to bylo přece ale docela a docela jisté. Napřed se vzbouřilo předsednictvo odborové komunistické centrály, potom sedm spisovatelů, potom 26 senátorů a poslanců — to už přece je něco. A tak se k tomu v novinách ještě přidaly také „masy“ a katastrofa komunismu u nás byla hotová.

Nepletl jsem se nikdy do domácích soukromých záležitostí našich politických stran, třebaš vím velmi dobře, že u nás politika pomalu nebude vůbec už nic jiného, než takovéto využívání domácích sporů ve straně k účelům jiných stran, a proto i umělé často jich vyvolávání a rozeštvávání mezi sebou. Kdo však s tak malými prostředky zachází, ten s nimi také schází, neboť skutečný politický vývoj jde přes ně a proto také i přes něho. Hleděl jsem proto vždy k politickým myš-